

ΓΕΝΟΚΤΟΝΙΑ ΚΑΙ ΕΝΝΟΙΟΚΤΟΝΙΑ*

Το διπλό αδιέξοδο του Μεσανατολικού

Δημήτρης Ραυτόπουλος

ΔΥΟ ΜΑΚΑΒΡΙΕΣ Μεγάλες Ιδέες σπαράσσουν τη Μέση Ανατολή! Η μια κηρύσσει τη διάλυση του Κράτους του Ισραήλ και το πνίξιμο των Εβραίων στην Ερυθρά Θάλασσα, που είχαν περάσει –προς την αντίθετη κατεύθυνση– επί Μωυσή, είτε μια νέα «αιχμαλωσία της Βαβυλώνας», μια «τελική λύση» τελοσπάντων. Η άλλη, εξ ίσου εγκληματική, επαγγέλλεται την αποκατάσταση του Ισραήλ στα όρια της Παλαιάς Διαθήκης! Χαμάς, Φατάχ, φονταμενταλιστές μουλάδες, αποτυχημένοι ηγέτες από τη μια, Λικούντ του Σαρόν και του Νιετανιάχου, εξτρεμιστές σιωνιστές από την άλλη. Ετούτοι, τεθωρακισμένοι και ελικοπτερόντες, προκρίνουν την κρίση των όπλων. Εκείνοι απαντούν με τις ανθρωποβόμβες, από την ανεξάντλητη ρεζέρβα της υλικής και διανοητικής εξαθλίωσης: η θλιβερότερη επιπόνηση της φονικής παράνοιας.

Το θέμα τώρα είναι εμείς τι κάνουμε, τι λέμε.

Μπορώ να καταλάβω τη γενική αγανάκτηση από την πολιτική Σαρόν και από τις ωμότητες του ισραηλινού στρατού στην Παλαιστίνη. Είναι δικαιολογημένη και τη συμμερίζομαι. Όπως είναι δίκαιη η παγκόσμια απαίτηση να λήξει η ισραηλινή κατοχή εδαφών στην Υπεριορδανία και τη Γάζα, από το 1967, και η προσπάθεια να μονιμοποιηθεί διά του εποικισμού.

Εκείνο που δεν συμμερίζομαι και θέλω να καταδικάσω είναι η μόνομέρεια, η ελαφρότητα των απόλυτων κρίσεων, η ανιστόρητη θέση και η αναβίωση, η υστερία του αντι-εβραϊσμού, που αγγίζει τα όρια της επιδημίας. Οι Εβραίοι συγκρίνονται με τους δημίους τους,

τους ναζί, ο Σαρόν με τον Χίτλερ, τα «στρατόπεδα» των Παλαιστίνων προσφύγων με το Νταχάου, οι σκοτωμοί της μιας πλευράς με γενοκτονία. Γενοκτονία –ευτυχώς– δεν υπήρξε, υπάρχει όμως, από τον πόλεμο στο Κόσσοβο (τουλάχιστον), ο συστηματικός εκχυδαϊσμός του νεολογισμού αυτού της Νυρεμβέργης ως την πλήρη εννοιοκτονία. Υπήρξαν ομαδικές εκτελέσεις και άλλες φρικαλεότητες με το πρόσχημα της αντι-τρομοκρατίας.

Αλλά ο λαϊκίστικος αντι-εβραϊσμός, που αγκάλιασε όλο το πολιτικό φάσμα, από την άκρα δεξιά ως την άκρα αριστερά (προπατώντας στα δυο άκρα) έφτασε σε κορυφώσεις παραληρήματος. Μια φυλλάδα τιτλοφορεί σε οκτάστλιο πρωτοσέλιδο: «Οι βρωμοεβραίοι...». Ένας εξωγήινος, παραθυριαζόμενος σε κρατικό κανάλι, εξηγεί το Ολοκαύτωμα διά της μετεμψυχώσεως: τα εκατομμύρια των Εβραίων που πέρασαν από τα χιτλερικά κρεματόρια, λέει, σε μια προγενέστερη ζωή ήταν οι Εβραίοι της Παλαιάς Διαθήκης, που έκαigan Πέρσες αιχμαλώτους...

Πολιτικοί, διανοούμενοι, καλλιτέχνες, δημοσιογράφοι και πλήθη παγιδεύονται σε μια αυτοτροφοδοτούμενη πλειοδοσία αντιπάθειας απέναντι στην οικτρή επιχείρηση του Σαρόν, που μετατρέπεται σε μεροληψία και τύφλωση: όχι μόνον οι Παλαιστίνιοι (και ο Αραφάτ) έχουν δίκιο σήμερα, αλλά είχαν δίκιο πάντα. Όχι μόνον ο Σαρόν έχει άδικο σήμερα, αλλά πάντα και αποκλειστικά υπεύθυνοι για τη δημιουργία του ζητήματος είναι οι Ισραηλινοί. Η εξίσωση είναι απλή: Σαρόν = κράτος του Ισραήλ = Ισραηλινοί και Ισραηλίτες.

Προς καλόπιστους και κακόπιστους καταναλωτές εξισώσεων και υπεραπλουστεύσεων θα θυμίσω μερικά από εκείνα που η επιλεκτική και στρατευμένη μνήμη αποσιωπά:

* Το κείμενο αυτό είναι ανασύνθεση και συμπλήρωση δύο άρθρων μου στην *Αυγή* (της 15ης Ιανουαρίου και 14ης Απριλίου 2002).

1. Οι Παλαιστίνιοι και τα αραβικά κράτη αρνήθηκαν την απόφαση της 27ης Νοεμβρίου 1947 του ΟΗΕ για τη δημιουργία δύο κρατών, ενός παλαιστινιακού και ενός ισραηλινού, στην Παλαιστίνη.

2. Οι Παλαιστίνιοι που παρασύρθηκαν από την εθνικιστική και θρησκευτική προπαγάνδα και εγκατέλειψαν το Ισραήλ (780.000 τότε) στην ουσία αντηλλάγησαν με μεγαλύτερο αριθμό Εβραίων (900.000) που εκδιώχθηκαν από τις όμορες αραβικές χώρες. Για την άθλια κατάσταση των «στρατοπέδων» των Παλαιστινίων προσφύγων (που είναι πλέον οικισμοί και πόλεις) ευθύνονται βέβαια η Ιορδανία και ο Λίβανος, που αρνήθηκαν να αφομοιώσουν αυτούς τους αδελφούς τους για να συντηρούν τη ρεζέρβα του μίσους.

3. Οι πόλεμοι για τη συντριβή και την εξάφaniση του κράτους του Ισραήλ, από το 1948-49 ως το 1967, συσπείρωσαν ένα μπλοκ πέντε χωρών (Αίγυπτος, Συρία, Ιράκ, Ιορδανία, Λίβανος) που αργότερα διευρύνθηκε με χώρες του Μαγκρέμπ. Συνέπεια των πολέμων και της ήττας της αραβικής λίγκας ήταν η κατοχή παλαιστινιακών εδαφών από το Ισραήλ, που προφασίζεται έκτοτε την ανάγκη εγγυήσεων για την ασφάλειά του.

4. Η παλαιστινιακή πλευρά ήταν εκείνη που торπύισε τη συμφωνία του Καμπ Ντέιβιντ πριν από δυο χρόνια, όταν το Ισραήλ δέχτηκε σχεδόν όλες τις διεκδικήσεις των Παλαιστινίων: αποχώρηση από τα κατεχόμενα, ίδρυση παλαιστινιακού κράτους, αμοιβαία αναγνώριση και πρωτεύουσες των δύο κρατών στην Ιερουσαλήμ. Η προσθήκη από τον Αραφάτ του ζητήματος επιστροφής των Παλαιστινίων προσφύγων στο Ισραήλ (που έχουν γίνει τρία εκατομμύρια στο μεταξύ) ματαίωσε τη συμφωνία.

5. Οι μονόπλευροι ειρηνιστές καλό θα ήταν, μαζί με όλα αυτά, να θυμηθούν τα μόλις χθεσινά: η νέα «Ιντιφάντα» και οι επιθέσεις καμικάζι εναντίον άμαχων Ισραηλινών δεν εξαπολύθηκαν ως απάντηση σε κάποια ισραηλινή επίθεση, αλλά ως απάντηση σ' εκείνη την προσπάθεια για ειρήνευση και λύση του παλαιστινιακού. Και επαναλαμβάνονται σε κάθε βήμα εκχειρίδας και ύφεσης.

6. Ο Σαρόν, ο Νιετανιάχου και το κόμμα τους, το Λικούντ, βγήκαν από το περιθώριο της μειοψηφίας μετά την κήρυξη της παλαιστινιακής Ιντιφάντα 2, που απάντησε στις υποχωρήσεις του Εχούντ Μπάρακ στο Καμπ Ντέιβιντ με επιθέσεις καμικάζι: προς θεού, όχι

ειρήνη, που συνεπάγεται αναγνώριση του κράτους του Ισραήλ...

Αυτή είναι η πικρή αλήθεια: ο αραβικός κόσμος αρνήθηκε και εξακολουθεί να αρνείται το δικαίωμα ύπαρξης ισραηλινού κράτους από το 1929 ακόμα, αποκρούοντας τη μετανάστευση στην Παλαιστίνη εκατοντάδων χιλιάδων Εβραίων, που τροφοδότησαν αργότερα τα ναζιστικά στρατόπεδα εξόντωσης. Ο μουφτής της Ιερουσαλήμ έκανε επανειλημμένες διαμονές στο Βερολίνο, όπου προσπα-

Δύο ισραηλινο-παλαιστινιακοί πόλεμοι μαίνονται στην περιοχή.

Ο πρώτος είναι ο αγώνας του παλαιστινιακού έθνους να απελευθερωθεί από την κατοχή και να διεκδικήσει το δικαίωμά του σε ένα ανεξάρτητο κράτος.

Κάθε έντιμος άνθρωπος οφείλει να τον στηρίξει.

Ο δεύτερος διεξάγεται από το φανατικό Ισλάμ, από το Ιράν ως τη Γάζα και από τον Λίβανο ως τη Ραμάλα, με στόχο να καταστρέψει το Ισραήλ και να διώξει τους Εβραίους από τη γη τους. Κάθε έντιμος άνθρωπος οφείλει να τον καταδικάσει.

Άμος ΟΖ

θησε να πείσει τον Χίτλερ να καταλάβει την Παλαιστίνη για να εφαρμόσει και εκεί την «τελική λύση».

Εκείνοι που υποστηρίζουν σήμερα σε όλη τη γραμμή και μονόπλευρα την αντι-σιωνιστική άποψη, οφείλουν να αναλογισθούν μήπως συντάσσονται στην ιδέα της εξαφάνισης του Ισραήλ. Να το πουν, αν αυτό εύχονται ή θέλουν. Δειλά - δειλά άρχισαν και παρ' ημίν να διατυπώνονται απόψεις για την «απονομιμοποίηση του κράτους του Ισραήλ».

Είναι μια νέα επίδοση στον αντι-ρατσισμό και το δικαίωμα των λαών και των εθνών να υπάρξουν στα όρια μιας χώρας. Οι Εβραίοι πρέπει να γίνουν περιπλανώμενοι Ιουδαίοι... Συντάσσονται σ' αυτό -βλακωδώς- με τον κ. Νιετανιάχου (alias Σαρόν) που αρνείται στους Παλαιστίνιους το δικαίωμα να έχουν δικό τους κράτος.

Τι λέμε, λοιπόν, εμείς;

Λέμε ότι πρέπει να βγούμε από το τεχνητό κλίμα των συσκοτίσεων και των φανατισμών. Λέμε ότι δεν συντασσόμαστε σε καμιά ιδεολογία, καμιά θεωρία, καμιά πολιτική του μίσους και του θανάτου. Στοιχιζόμαστε στο ρεύμα, αύριο στο κίνημα ειρήνης και συμφιλίωσης των δύο λαών για ειρηνική συνύπαρξη. Είναι τόσο απλό.